

Cesta

3

2013

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Modlitba	3
Proč se říká, že... ..	4
Rok pod nebem	5
Velikonoční beránci	6
Bratr Jan Paleček	8
Doma	10
Zvláštní slova	11
Letos to vyhrál hospodář	12
Sen sněhové vločky	13
Soutěž o tři knihy	14
Písnička - Posila na cestu	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 102
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady ČČSH, Praha.

Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Ve Žlábku 1800/77 - Hala A7
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811

Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: V. Bláha, A. Krejčí, J. Vestfálová (Landová) a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
jako každý rok se i letos
s bráškou moc těšíme na Velikonoce.
Jezdíme k babičce na vesnici,
kde se tyto svátky ještě opravdově slaví.
Můžeme se účastnit slavnostní večere na zelený čtvrtek,
tajemné a smutné velkopáteční pobožnosti
i radostné nedělní bohoslužby.
Sejdeme se celá velká rodina,
takže je hodně veselo, zvláště pak v pondělí,
kdy chodíme koledovat.
Děkuji ti, že máme tolik důvodů k radosti.
Amen.

13. Bojoval s ním jako David s Goliášem

Když někdo přirovná něčí zápas k boji Davida s Goliášem, jde vždycky o nerovný boj, který však překvapivě končí ve prospěch na první pohled slabšího protivníka.

Zpupný Pelištejec Goliáš byl považován za obra, neporazitelného bojovníka, byl plně vyzbrojen nejen zbraněmi, ale i řadou válečných zkušeností. Nikdo se mu nechtěl postavit.

A najednou se tu objeví mladý hoch, bez brnění, ozbrojený pouze prakem, který si na Goliáše troufá. V jeho prospěch hrálo nepochybně to, že Goliáš jej podcenil. Také jeho zkušenosti z bojů s divokými šelmami, které musel zahánět od svého stáda. Svůj prak ovládal dokonale a věděl, že stačí jedna dobře mířená rána. Především a v první řadě tu však byla jeho bezpodmínečná důvěra v Hospodina. Když se mu Goliáš vysmíval, klidně mu odpověděl: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina. Ještě dnes mi tě vydá do rukou. Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh. Toto je boj Hospodinův.“

Přála bych nám všem to Davidovo přesvědčení, že bojuje za správnou věc. Abychom i my všechny naše zápasy a snahy mohli prohlásit za „boj Hospodinův“. Protože pak budeme mít také jistotu, že nám Hospodin

pomůže – i proti mnohem silnějším protivníkům. Za tuto jistotu však nezbyvá než se modlit.

Přečtěte si příběh o Davidu a Goliášovi v 17. kapitole První knihy Samuelovy!

Jana Krajčřířková

Proměny

Voda v ohni párou syčí,
v zemi vláhou zrno klíčí.
Teplem vzniká v ledu tání,
větrem v ohni plápolání.

Voda ve větru se pění,
děšť si slunce v duhu mění.
Na nebi se mává křídly,
na zemi se dobře bydlí.

Topol

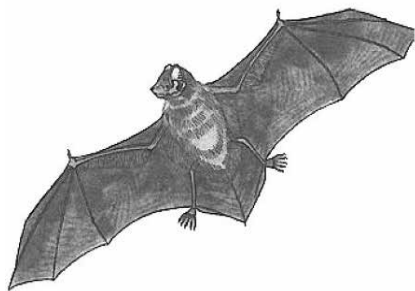
Sám tu není, je jich více,
rostou v řadě u silnice,
stojí zpříma jako svíce,
neskloní se za vichřice.

Bývají tu schůzky ptáků
blízko slunce, blízko mraků.
Být tak vránou, hned si sednu
na vrchol jak na rozhlednu!

Netopýr

V jeskyni je tmavá díra,
tajná skrýše netopýra.
Celý den tam bývá,
jenom odpočívá,

a když venku za soumraku
umlkají písňě ptáků,
létá při měsíci
nad dědinou spící.

Miroslav Matouš

Velikonoce se nezadržitelně blížily a babička měla plné ruce práce. Protože byla výborná pekařka a navíc velmi ochotná, a vzhledem k tomu, že její dvě dcery, snacha ani sousedky nikdy neměly čas, již několik let pekla každé Vánoce tučet vánoček a na Velikonoce zase tučet beránků.

Nebyli to ovšem ledajací beránci – každý byl trochu jiný, podle toho, jak to kdo měl rád. Například pro svá čtyři vnučata – Bertíka, Lenku, Lojzika a Aničku babička vždycky upekla beránky malé, zato polité výbornou čokoládovou polevou. Každý z nich měl navíc kolem krku červenou mašličku. Pro své dcery a syny babička připravovala beránky jen z lehounkého piškotu, bez polevy, zato však byli větší. A pro své dvě sousedky měla třetí formu, střední velikosti, a obě měly rády polevu sněhově bílou. Jednoho velkého bílého beránka pekla ještě na faru, jednoho středního pro pana doktora, který jí léčil záda, a ten poslední, malý, bez polevy, byl pro ni a dědečka. „Abychom si měli co postavit na slavnostní božíhodový stůl,“ říkávala. „Stejně ho pak ale snědí děti, až přijdou v pondělí koledovat!“ smála se.

Není tedy divu, že měla celý den plné ruce práce. Teprve pozdě večer, když už byla tma, bylo vše hotovo. Na stole jako vojáci v řadě stáli vyrovnaní krásní beránci. Babička se spokojeně usmála, zhasla v kuchyni a šla si natáhnout svá bolavá záda.

V kuchyni byl klid, ne však na dlouho. Brzy bylo slyšet tiché špitání, které však stále sílilo. Co to bylo za hlasy? To si povídali právě upečení beránci! Tedy spíš se hádali.

„Tak hoši, jistě uznáte, že letos jsem v každém případě nejhezčí já!“ samolibě prohlásil velký bílý beránek.

„To bych tedy rozhodně netvrdil,“ oponoval mu stejně velký, ale bez

polevy. „Podívej se na ten svůj ulepený kožich! Já mám ten svůj krásně zlatý a kučeravý!“

„Myslím, že my jsme ale nejsladší ze všech,“ vmísil se do toho jeden z čokoládových. I když byl menší, bojovnost mu vůbec nechyběla. „A mí kamarádi jistě uznají!“ – významným pohledem si přeměřil ostatní čokoládové beránky – „že já mám navíc nejpěknější mašli.“

A tak by to asi pokračovalo celou noc, kdyby se neozval ten nejmenší beránek, kterého babička upekla pro sebe a pro dědečka. „Že se nestydíte,“ napomenul je přísně. „Hádáte se tady, jako kdyby na tom záleželo, kdo z nás je nejkrásnější. Krásní jsme všichni a určitě moc chutní, vždyť babička nás všechny pekla se stejnou láskou. Ale jestlipak vůbec víte, proč se beránci na Velikonoce pečou?“

„No přece protože je to veliká dobrota!“ trochu uraženě se ozval jeden z beránků. Nebyli zvyklí, aby je takhle někdo peskoval.

„To jistě,“ řekl babiččin beránek. „Ale proč se pečou zrovna beránci a ne třeba malí koníci nebo telata?“

Odpovědí mu bylo rozpačité mlčení.

„Tak poslouvejte, ať se taky něco dozvíte, než vás snědí,“ pravil beránek a začal jim vyprávět velikonoční příběh. Jak Boží Syn Ježíš učil lidi, že mají milovat svého Boha i sebe navzájem, stejně jako Bůh miluje je. Židé se však báli jeho vlivu, a proto ho odsoudili k smrti. A protože zemřel úplně nevinný, stejně jako malý beránek, kterého byli Židé zvyklí obětovat ve svém chrámu, Bůh jej po třech dnech vzkřísil. Ještě nějaký čas se ukazoval svým učedníkům, aby uvěřili, že je opravdu živý, a potom odešel k Bohu, svému Otci, do nebe. A každý člověk, který je ochoten řídit se tím, co učil, si může být jist, že do nebeského Božího království přijde také.

„Tak, to je ten důvod, proč se pečou beránci,“ zakončil své vyprávění. „Lidé si tak připomínají, jak se pro ně Ježíš obětoval. Tak si toho važte a už se nehádejte.“

Po zbytek noci beránci tiše stáli a přemýšleli o tom, co vyslechli. My si na to také vzpomeneme, až si budeme pochutnávat na velikonočních beráncích, že ano, děti?

3. Paleček se při hostině domohl větších ryb

Bratr Paleček vyváděl takové žerty. Jednou měli u krále Jiřího k obědu ryby. U královského stolu seděl král, královna, princové, princezny, nějací vzácní rytíři a dvorské dámy. Mladším rytířům, pážatům a mládencům, kteří u krále sloužili, komorníci prostřeli na jiný stůl v královské světnici, blízko dveří. Když bratr Paleček přišel k obědu, posadili

ho tam mezi ty mládence u dveří. Bratr Paleček viděl, že kuchtíci nosili na stůl královský mísu s velikými rybami a těm u dveří že předložili mísu s drobnými rybkami, na kterých bylo víc kostí než masa. To se mu nelíbilo. Vzal jednu tu rybičku, přistrčil ji sobě k uchu a ptal se jí: „Rybičko, víš-li co o mém bratru?“ A zase ji položil. Potom vzal druhou a ptal se opět: „Rybičko, víš-li co o mém bratru?“ Položil ji, vzal třetí a opět se ptal: „Rybičko, víš-li co o mém bratru?“

Rytíři, pážata a mládenci, kteří seděli s ním, dali se do smíchu. Král se jich zeptal od svého stolu: „Co se to děje?“

Jeden odpověděl: „Milostivý králi, bratr Paleček rozmlouvá s rybami.“

Král Jiří zavolal na Palečka: „Bratře Palečku, copak to děláš?“

„Bratře králi,“ odpovídal Paleček, „povím ti to. Měl jsem bratra rybáře a ten mi utonul v řece. Proto se těchto rybek ptám, nevědí-li o něm něco?“

„A co ti praví rybičky?“ ptal se král.

„Praví mi,“ řekl Paleček, „že ony jsou ještě tuze mladé a maličké, a proto nic nevědí o něm. Než abych se zeptal těch starých, velikých ryb, které jsou na tvém stole, ty že snad něco vědí o něm.“

A král se zasmál. Porozuměl tomu, proč bratr Paleček si tento žert vymyslel. I rozkázal, aby nakladli na talíř největších ryb a donesli bratru Palečkovi. A tak Paleček dostal se k velkým rybám a pomohl k nim i těm mladým rytířům, pážatům a mládencům.

A všichni z toho ten den byli veselí.

4. Paleček se zastal chudáků ve špitále

Také bratr Paleček prováděl jiné kousky! Nějaký bohatý, hodný pán, když umíral, pamatoval na chudé i nemocné. Daroval část svého statku chudým a nemocným, statek spravovali mniši ve špitále u mostu Karlova. Byla to pěkná ves s rybníky a lukami – Hloupětín u Prahy. Chudáci měli z užitku té vsi dostávat dobrou stravu a dobré ošetřování ve špitále.

Jednou když byl Paleček na projížďce s králem Jiřím okolo Prahy a přijeli k Hloupětínu, zeptal se krále: „Bratře králi, čím je to ves dobrá s rybníky a lukami?“ A král odpověděl: „Těch ubohých lidí ve špitále.“

Paleček neřikal nic, ale jak byl pátek, šel do toho špitálu k těm ubohým lidem k obědu a obědval s nimi. Měli oběd chudý, jenom polévku, kroupy nemastné a drobné ryby z rosola – bělice, mřínky a oukleje.

Druhý pátek Paleček šel ke špitálskému správci a obědval se správcem, ač nebyl zván. A tu na stole bylo dobrých pečení hojně, s kořením upravených, vonných a chutných, bylo i ryb smažených i pečených. Měli štiky, kapry, candáty a pstruhy, a dobrá jídla zapíjeli dvojím vínem, mělnickým a rakouským.

Paleček nedočkal ani konce oběda vstal od stolu a běžel rovnou do králova dvora a králi řekl: „Bratře králi, zle tam, zle tam! Nemůže hůře být!“ „Co se děje?“ ptal se král.

„To se děje,“ odpověděl Paleček, „že ubozí pánové, kteří mají dobrou ves s lukami a rybníky, musejí hladem přimírati, a jejich služebníci a správcové mají jídla nazbyt.“

„Kde se tak děje?“ divil se král. „Nebylo by tak dobře, kdyby se služebníci lépe měli nežli jejich páni.“

Paleček vzpomněl králi: „Víš-li, bratře králi, že jsem se ptal tebe, když jsme nedávno byli na projížďce okolo Prahy, čím by to byla ves dobrá s rybníky a lukami? A tys mi odpověděl, že Hloupětín je těch ubohých lidí ve špitále.“

A tak král Jiří hned poslal svého hofmistra s Palečkem do toho špitálu a nařídil správci, aby chudým byla strava polepšena, aby jim v pátek dávali dvoje ryby, jedny z rosola a druhé s kořením.

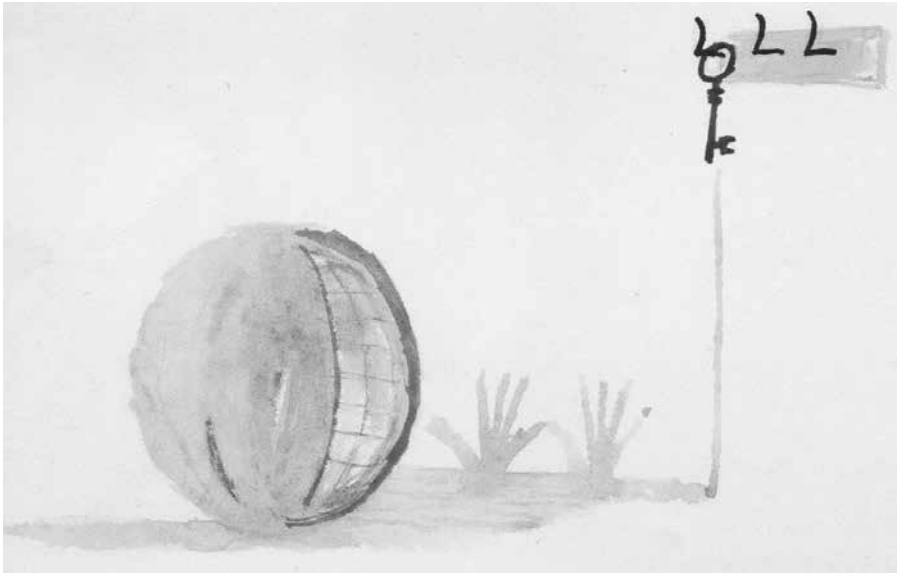
A tak Paleček dopomohl chudým lidem opatrovaným ve špitále k lepší stravě, což potom vždy už zůstalo.

Jan Herben
(pokračování příště)

Klíč

Kdepak je ten klíč,
co mi zamkl mič? ^č
Počkej, klíčku plodějčku, ^č
budeš viset na hrěbíčku. ^č

Verše Zdeněk Svoboda
Písmo a ilustrace Lumír Čmerda

V češtině existují slova, která znějí stejně, ale mají úplně jiný význam. Několik takových jsme vybrali a předkládáme je čtenářům Cesty ve zveršované podobě. Když najdete jiná taková slova, pošlete nám je do redakce.

Někteří vědci nám **tají**,
že ledy na pólu **tají**.

Na výstavě každý divák **tuší**,
že je obraz nakreslený **tuší**.

Ovčák spolu se svou **ženou**
ovce do ovčince **ženou**.

Když hospodář louky **kosí**,
rád poslouchá píseň **kosí**.

U nás ráno v **pět**
začínají ptáci **pět**.

Babička vnuka **plísni**,
že snědl třešně s **plísni**.

Jednoho krásného **rána**
zazněla veliká **rána**.

A teď hezky **usni**
na té pěkné **usni**.

Řada lidí v noci **sní**
o tom, co zas ve dne **sní**.

V naší ZOO prý jeden **los**
našel v trávě pohozený **los**.

Letos to vyhrál hospodář. Jako první mohl zvolat: „Vlaštovky jsou tady.“ Z dob, kdy byla naše dítko maličká, udržuji „uvítací pozdravení“. „Vlaštovičko vítej, vítej! Do chléva nám lítej! – Nesu pozdrav od moře do chléva i komoře!“ Manžel ani synové se ke mně hlasitě nepřipojí, vždyť nejsou malí ani praštění... S úsměvem pod vousy ovšem sledují mé počínání.

Začíná sezóna letových koridorů na našem dvoře. Vysledovat místo pro zaparkování auta je hotové unikundum. Už nám ani moc nevadí, že máme svoje přibližovadla označená ptačími pozdravy. Přijímám jako samozřejmost, že některé kousky prádla peru vícekrát za sebou, neb košili s bílým puntíkem by syn do školy asi nevzal. Okna do chlíva, vchod na špýchar i vrata do garáže zůstávají dokořán otevřená. Vlaštovky, jiříčky a konipáskové jsou úžasně vynalézaví ve způsobu stavby i výběru místa pro svá hnízda.

Má to Hospodin skvěle ošéfované. Ptáček si přiletí z neskutečné dálky. Nemá nic než svá křídla a zobáček. Založí si rodinu a s Boží pomocí a požehnáním odlétá na podzim zpět za velkou vodou.

Vlaštovičko, vítej!!

Mt 6,25-27

Anna Holínská

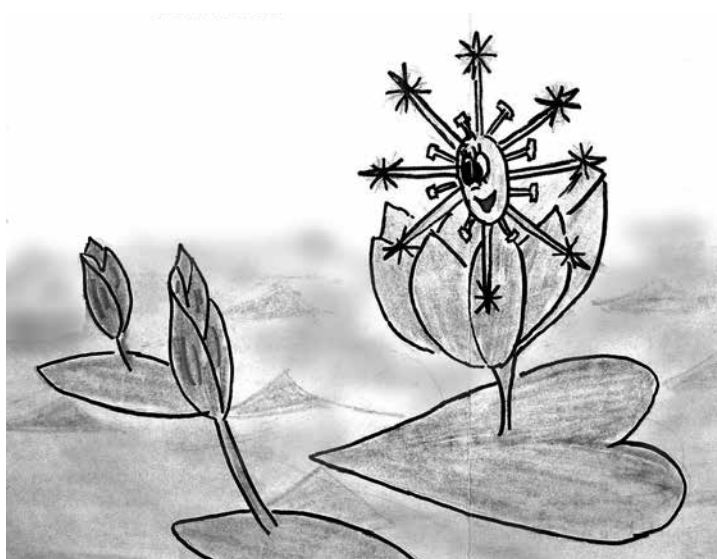

Zima končí, sníh se ztrácí,
po obloze krouží ptáci.
Vločky své kufříčky mají,
v „kraje Zimy“ pospíchají.
Jedna vločka je však tichá
a zasněně stále vzdychá:
„Jak bych chtěla kratičko
spatřit jarní sluníčko,
září, v které slavík zpívá,
zlaté světlo, o němž snívá.
Chtěla bych se mazlit s kvítím,
s motýly, co v slunci svítí.
Chtěla bych se brodit rosou,
hladit trávu nožkou bosou.

Jak bych ráda na leknínu
pohlédla jen na hladinu,
prsty vodu rozvířila,
jak bych potom šťastná byla.“
Zima končí, slunce září,
hvězdička jak na polštáři
hladí mech nožičkou bosou,
prochází se jarní rosou.
Slunci šťastně pokynula
a potom se rozplynula.
Šťastná vločka spanilá,
že tu krásu spatřila.

Jitka Vestfálová (Landová)

Milé děti,

tajenku získáte tak, že správně určíte, které z následujících vět jsou pravdivé, a vypíšete si podle toho písmenko u odpovědi ANO nebo NE. Řešení nám můžete posílat poštou nebo e-mailem až do poloviny dubna, v květnové Cestě otiskneme jména tří výherců knihy. Těšíme se na vaše odpovědi i obrázky!

1. Ježíš přijel před velikonočními svátky do Jeruzaléma na velbloudu. **ANO (J) NE (V)**
2. Lidé ho nadšeně vítali. **ANO (Z) NE (H)**
3. Při poslední večeři s učedníky jim všem umyl hlavu. **ANO (O) NE (K)**
4. Poté jim uložil, aby na památku jeho oběti společně lámali chléb a pili víno. **ANO (Ř) NE (M)**
5. Večer se šel Ježíš modlit do zahrady Genezaretské. **ANO (L) NE (Í)**
6. Všichni učedníci jej doprovázeli a vroucně se modlili s ním. **ANO (M) NE (Š)**
7. Ještě v zahradě však byl zajat. **ANO (E) NE (I)**
8. Zradil jej jeden z jeho učedníků, Tomáš. **ANO (S) NE (N)**
9. Další z učedníků, Petr, jej posléze třikrát zapřel. **ANO (Ý) NE (A)**
10. Přestože se nejprve zdráhal, Pilát Ježíše nakonec na přání židovské rady odsoudil k smrti ukřižováním. **ANO (P) NE (O)**
11. Ježíš zemřel, ale třetího dne byl vzkříšen. **ANO (Á) NE (P)**
12. Jako prvním se po vzkříšení ukázal římským vojákům, kteří hlídali jeho hrob. **ANO (F) NE (N)**

***Blahopřejeme výhercům soutěže z lednové Cesty:
(tajenka: Tři mudrci)***

**Kryštof Kubín z Prahy
Eliška Žeglová z Rychnova nad Kněžnou
a Patrik Štěpánek z Doudleb nad Orlicí**

C G a C⁷

1. K svobo - dě je dlou - hě pu - to - vá - ní_____

F C d⁷ G C E

těžké bývá zvednout se a jít. Tolik různých pout, tolik

a C⁷ F G C (G)

zá - vor v cestě brání, jen sám Bůh je u - mí rozlo - mit.

2. V noci naplněné odhodláním,
v noci, která je tou poslední,
beránek a chléb, v ruce hůl a žádné spaní
za zdmi domů krví značených.

3. Na úsvitu voda staré splaví
stíny zákeřného otroctví,
cesta míří dál, celý průvod jde před
námi,
směr udává nám sloup ohnivý.

4. Každý, kdo se dlouhou cestou znává,
zadarmo se vína napít smí,
dostává i chléb – novou sílu z Božích
dlaní,
víru, že smrt končí vzkříšením.

Tentokrát moc děkujeme za krásný obrázek Ježíše, přijíždějícího do Jeruzaléma, Pavlovi Šenkovi z Kostelce nad Orlicí, rozkvetlou louku a strom nám poslala Siggie Dotter z Kolína (9 let) a kočičí rodinku nakreslila šestiletá Terežka Foffová - také z Kolína. Už se těšíme na další obrázky a nebojte se je pěkně vybarvit!

Vaše redakce

